TRUPUL ŞI SUFLETUL
INTERACŢIUNEA DINTRE SUFLET ŞI TRUP

1. Există trei ipoteze tradiţionale referitoare la interacţiunea dintre Suflet şi Trup, sau despre acţiunea unuia asupra celuilalt şi despre acţiunea lor împreună. Primă este numită Aflux Fizic, a doua Aflux Spiritual, iar cea de-a treia Armonie Prestabilită.

(a) PRIMA interacţiune, numită AFLUX FIZIC, se naşte din aspectul iluzoriu al simţurilor şi din falsitatea ce derivă de aici. Aceasta apare, analogic vorbind, ca şi când obiectele care se văd, deci care sunt percepute de ochi, inundă mintea şi determină formarea gândurilor referitoare la acele obiecte. În mod asemănător, vorbirea care este percepută de urechi, pare să inunde mintea şi să producă acolo idei; la fel se produce şi în cazul simţurilor olfactiv, gustativ şi tactil. Deoarece organele acestor simţuri receptează mai întâi impresiile pe care le primesc în lumea exterioară, iar mintea gândeşte şi de asemenea doreşte, în funcţie de modul în care aceste organe sunt stimulate, vechii filosofi şi învăţaţi credeau că afluxul pătrundea de la trup înspre suflet, iar de aici au adoptat ipoteza Afluxului Fizic său Natural.

(b) Cea de-A DOUA ipoteză, numită SPIRITUALĂ, îşi are originile în ordine şi în legile acesteia. Sufletul este o substanţă spirituală, şi deci, în mod evident mai pură, principală şi lăuntrică, iar corpul este material, aşadar grosier, secundar şi exterior; şi această ipoteză este în concordanţă cu legea care spune că ceea ce este mai pur ar trebui să se reverse în ceea ce este mai grosier, ceea ce este principal în ceea ce este secundar, iar interiorul în exterior. Astfel, ceea ce este spiritual pătrunde în ceea ce este material, iar nu invers, în consecinţă, aplicând minţii aceste legi, este normal ca gândurile să pătrundă în simţul vederii, în funcţie de starea indusă ochilor de către obiectele situate în faţa lor, stare de care mintea dispune după cum vrea ea. Tot la fel, gândurile percepute pătrund în auz, în concordantă cu starea indusă urechilor de către vorbire.

(c) Cea de-a TREIA ipoteză, numită ARMONIE PRESTABILITĂ, se naşte din aparenţele şi greşelile capacităţii de a raţiona; deoarece mintea şi corpul acţionează în acelaşi timp. Totuşi, fiecare operaţie este mai întâi succesivă, mai apoi simultană, operarea succesivă fiind numită Aflux, iar operarea simultană Armonie. Este ca şi atunci când, spre exemplu, mai întâi gândim iar apoi vorbim; sau când mai întâi ne dorim ceva iar abia apoi acţionăm. La aceste trei ipoteze privind interacţiunea Sufletului cu Trupul nu poate fi adăugată şi a patra, pentru că ori sufletul trebuie să opereze asupra trupului, ori trupul asupra sufletului, sau ambele neîntrerupt în acelaşi timp.

2. Opinia conform căreia Afluxul Spiritual îşi are originea în ordine şi în legile acesteia, a fost cunoscută şi adoptată de către înţelepţi şi învăţaţi, fiind preferată celorlalte opinii. Tot ceea ce îşi are originea în ordine este adevăr,

iar adevărul, în virtutea propriei sale lumini inerente, se manifestă chiar şi în umbra facultăţilor de judecată în care rezidă ipotezele. Există trei lucruri datorită cărora aceste ipoteze sunt învăluite în întuneric - ignoranţa asupra ceea ce este sufletul, ignoranţa faţă de ceea ce este spiritual şi ignoranţa în ceea ce priveşte natura afluxului - aceste trei lucruri trebuie mai întâi explicate înainte ca raţiunea să poată vedea adevărul însuşi. Deoarece adevărul ipotetic nu este adevărul însuşi, ci o presupunere a acestuia. Este ca şi un tablou aflat pe un perete, cum am privi la lumina stelelor. Mintea îi atribuie tabloului o formă variind în conformitate cu fantezia sa, dar care ne apare ca fiind diferită după venirea zorilor, când lumina soarelui străluceşte asupra lui şi nu ne revelează doar trăsăturile generale, ci fiecare dintre părţile sale. Aşadar, din umbra adevărului în care rezidă această ipoteză, este produs adevărul deschis, atunci când se cunoaşte ce şi care este natura a ceea ce este spiritual, respectiv a ceea ce este material; precum şi ce şi de ce natură este sufletul uman şi care este natura afluxului în suflet, iar prin suflet în mintea receptivă şi gânditoare, şi de aici în corp. Dar aceste subiecte nu se pot explica de către nimeni, dacă nu i s-a îngă

Duit de la Domnul să comunice cu îngerii din lumea spirituală şi în acelaşi timp, să trăiască alături de oameni în lumea fizică. Şi deoarece aceasta mi s-a îngăduit mie, am fost capabil să descriu ce şi de ce natură sunt cele două. Această descriere a fost făcută în lucrarea despre *IUBIREA CONJUGALĂ:* referitor la ceea ce este SPIRITUAL, paragrafele 326-329; referitor la SUFLETUL UMAN, în paragraful nr. 315; referitor la AFLUX, în paragraful nr. 380; şi mai pe larg la numerele 415-422. Binele care provine din iubire şi adevărul care provine din Credinţă se revarsă de la Dumnezeu înspre om şi se revarsă în sufletul omului şi este perceput în mintea acestuia. Acesta se revarsă în continuare din gândirea lui înspre vorbirea lui, şi din voinţa lui în acţiunile sale.

Drumul pe care îl parcurge afluxul spiritual precum şi punctul originar din care porneşte poate fi prezentat în următoarea succesiune:

I. Există două lumi: lumea spirituală sau subtilă, locuită de spirite şi îngeri, şi lumea fizică sau materială, locuită de oameni.

II. Lumea spirituală a existat de la început şi continuă să existe datorită propriului său soare iar lumea fizică datorită soarelui său.

III. Soarele lumii spirituale este iubire pură ce vine de la Dumnezeu, care se află în mijlocul acestuia.

IV. De la soarele spiritual vine căldura şi lumina; căldura provenită de la acesta este în esenţă iubire, iar lumina care vine de la el este în esenţa ei înţelepciune.

V. Acea căldură şi acea lumină se revarsă amândouă asupra omului: căldura în voinţa lui, unde produce binele iubirii, iar lumina în capacitatea sa de înţelegere, unde produce adevărul înţelepciunii.

VI. Cele două aspecte complementare, lumina şi căldura, sau iubirea şi înţelepciunea, curg împreună de la Dumnezeu în sufletul omului, mintea, sentimentele şi gândurile acestuia, iar de aici la simţurile lui, prin vorbirea şi acţiunile trupului său.

VII. Soarele lumii fizice este foc pur, iar lumea fizică a existat de la început şi continuă să existe prin intermediul acestuia.

VIII. Tot ceea ce provine de la soarele fizic, privit în sine, este lipsit de viaţă.

IX. Ceea ce este spiritual este „îmbrăcat" cu ceea ce este fizic, precum un om care îmbracă o haină.

X. Aspectele spirituale înveşmântate în acest fel în om, îi permit acestuia să trăiască precum o fiinţă raţională şi morală, aşadar că un om spiritual.

XI. Receptarea acelui aflux este în conformitate cu iubirea şi înţelepciunea fiecărui

Om.

XII. Capacitatea omului de a înţelege în om poate fi elevată în lumină, adică în înţelepciunea în care există îngerii cerului, potrivit cultivării motivelor acestuia, iar voinţa lui poate fi elevată în acelaşi mod în focul cerului, adică în iubire, în conformitate cu faptele sale. Însă iubirea voinţei nu este elevată dacă omul nu doreşte şi nu realizează acele lucruri care îi sunt date de înţelepciunea înţelegerii.

XIII. În ceea ce priveşte animalele, este cu totul altfel.

XIV. Există trei niveluri în lumea spirituală şi trei niveluri în lumea fizică, în funcţie de care se produc toate afluxurile.

XV. În primul nivel se află limitele, în cel de-al doilea cauzele, iar în cel de-al treilea se află efectele.

XVI. Natura afluxului spiritual de la originea sa şi până la efecte este astfel evidentă.

I. EXISTĂ DOUĂ LUMI: LUMEA SPIRITUALĂ SAU SUBTILĂ, LOCUITĂ DE SPIRITE ŞI ÎNGERI ŞI LUMEA FIZICĂ SAU MATERIALĂ, LOCUITĂ DE OAMENI.

3. Faptul că există o lume spirituală, locuită de spirite şi îngeri, diferită de lumea fizică (naturală), locuită de oameni, a fost ocultat până în zilele noastre, chiar şi în lumea creştină, pentru că nici un înger nu a coborât şi nu a rostit cuvinte din gură, iar nici un om nu s-a ridicat ca să-l vadă. De aceea, din cauza ignoranţei care există în această lume şi a unei credinţe îndoielnice cu privire la paradis şi infern, omul poate să fie într-atât de orb încât să devină un ateu materialist. Mulţumesc Domnului că i-a făcut plăcere să-mi deschidă vederea sufletului şi să o ridice la cer şi, mai apoi, să o coboare în infern şi să-mi înfăţişeze privirii sufleteşti natura celor două aspecte.

Astfel mi s-a evidenţiat faptul că există două lumi distincte una faţă de

cealaltă; una în care toate lucrurile sunt spirituale, numită din această cauză lumea spirituală; iar cealaltă, în care toate lucrurile sunt naturale sau fizice, numită lumea naturală sau fizică. Spiritele şi îngerii trăiesc în lumea lor şi oamenii într-a lor. Prin moarte, omul trece din lumea fizică în cea spirituală, în care trăieşte pentru eternitate. Este necesar să cunoaştem unele informaţii despre aceste două lumi deoarece lumea spirituală se revarsă în cea fizică şi dă naştere tuturor aspectelor sale: oamenii, animalele şi, de asemenea, constituie principiul vegetativ din arbori şi din plante.

II. LUMEA SPIRITUALĂ A EXISTAT DE LA ÎNCEPUT ŞI CONTINUĂ SĂ EXISTE DATORITĂ PROPRIULUI SĂU SOARE IAR LUMEA FIZICĂ DATORITĂ

SOARELUI SĂU

4. Există un soare al lumii spirituale şi un altul al lumii fizice şi aceasta se datorează faptului că aceste lumi sunt complet diferite una de cealaltă, şi în plus, o lume îşi are originea într-un soare. O lume în care toate lucrurile sunt spirituale nu poate să provină dintr-un soare ale cărui produse sunt fizice, pentru că atunci ar exista doar aflux fizic, ceea ce, este contrar ordinii. Faptul că lumea provine din soare şi nu soarele din lume este evident şi este urmarea faptului că lumea, precum şi toate lucrurile care îi aparţin, subzistă cu ajutorul soarelui; iar subzistenţa este o dovadă a existenţei, deci putem spune că subzistenţa este existenţă perpetuă. Astfel, este evident faptul că, dacă soarele ar fi îndepărtat pentru o vreme, lumea sa ar cădea în haos, iar haosul acesta în nimic.

Pot să certific faptul că în lumea spirituală există un soare care este diferit de cel din lumea fizică, pentru că l-am văzut: înfricoşător în aparenţă, având aproape aceeaşi mărime ca şi soarele nostru şi fiind situat la aproximativ aceeaşi distanţă de îngeri precum soarele nostru este faţă de oameni. Totuşi el nu răsare şi nici nu apune, ci stă nemişcat într-o atitudine de mijloc între zenit şi orizont, acolo de unde îngerii primesc lumina şi primăvara sa perpetuă de care se bucură mereu.

Un om căruia îi este dat să gândească şi care nu ştie nimic despre soarele lumii spirituale, poate deveni nesăbuit în ideea sa despre creaţia universului. Când ajunge să se gândească cu seriozitate asupra acestui subiect, el nu îl percepe altfel decât ca fiind de la natură; deoarece originea naturii este soarele, căci soarele lui este ca un creator. Mai mult, nimeni nu poate avea o percepţie asupra afluxului spiritual dacă nu-i cunoaşte şi originea: deoarece tot afluxul provine de la soare; afluxul spiritual de la soarele specific lumii spirituale şi afluxul fizic de la soarele propriu lumii fizice. Viziunea interioară a unui om, care este viziunea minţii şi a sufletului, primeşte afluxuri de la soarele spiritual; dar viziunea exterioară care este a trupului, primeşte afluxuri de la soarele fizic. Atunci când acţionează, afluxurile se unesc, tot aşa cum sufletul se uneşte cu trupul.

De aici, este evident în ce orbire, întuneric şi prostie pot cădea cei care nu ştiu nimic despre lumea spirituală şi soarele acesteia, în orbire - pentru că mintea, depinzând numai de ceea ce pot vedea ochii, ajunge, în capacitatea sa de a raţiona, să fie precum un liliac care zboară noaptea în toate direcţiile, uneori agăţându-se în hainele puse la uscat, în întuneric

Deoarece vederea minţii, atunci când vederea ochilor se revarsă în ea din interior, este privată de toată lumina spirituală, şi devine precum aceea a unei bufniţe. Şi în sfârşit, în prostie - pentru că omul încă mai gândeşte despre spiritualitate din perspectiva naturii fizice, şi nu altfel, deci în consecinţă într-un mod idiot, nebunesc şi nesăbuit.

III. SOARELE LUMII SPIRITUALE ESTE IUBIRE PURĂ CE VINE DE LA DUMNEZEU, CARE SE AFLĂ ÎN MIJLOCUL ACESTUIA

5. Lucrurile spirituale nu pot proveni din nimic altceva decât din iubire, nici iubirea din altă sursă decât din Dumnezeu, care este iubirea însăşi. În consecinţă, soarele lumii spirituale, de la care izvorăsc toate lucrurile spirituale precum dintr-o fântână, este iubire pură provenind de la Dumnezeu, care este în mijlocul acestuia. Acest soare nu este Dumnezeu, dar provine de la Dumnezeu: este cea mai apropiată sferă din jurul Său, deci o emanaţie a puterii lui Dumnezeu. Cu ajutorul acestui soare, Dumnezeu a creat universul; prin care se înţelege unitatea tuturor lumilor considerate ca un întreg, şi care sunt atât de numeroase precum stelele de pe bolta cerească.

Creaţia a fost înfăptuită cu ajutorul acelui soare, care este iubire pură, deci de către Dumnezeu, deoarece iubirea este chiar Fiinţa vieţii şi înţelepciunea Manifestarea vieţii de acolo şi deci, toate lucrurile au fost create din iubire cu ajutorul înţelepciunii. Acesta este de fapt şi înţelesul cuvintelor din Evanghelia după Ioan: „Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El: şi lumea a fost făcută prin El" (Ioan 1:1, 3, 10). Aici Cuvântul reprezintă Adevărul Divin, precum şi înţelepciunea Divină şi de aceea, aici Cuvântul este numit „lumina care iluminează pe oricare om", aşa cum înţelepciunea Divină o face cu ajutorul Adevărului Divin.

Cei care trag concluzia că originea lumilor se află în orice altă sursă decât în Iubirea Divină, cu ajutorul înţelepciunii Divine, se amăgesc precum cei bolnavi mintal, care consideră că apariţiile spectrale sunt oameni, fantomele - obiecte luminoase, iar făpturile imaginare le consideră ca fiind reale. Universul este o creaţie coerentă, înfăptuită din iubire, cu ajutorul cunoaşterii şi veţi înţelege această, dacă sunteţi capabili să vedeţi conexiunea lucrurilor în ordine, de la primele până la ultimele principii.

Aşa cum Dumnezeu este Unul, aşa şi soarele spiritual este unul. Lucrurile spirituale nu pot oferi indicii exacte despre expansiunea spaţiului, deoarece acestea derivă din el. Esenţa şi existenţa, care sunt fără spaţiu, se

află peste tot în toate spaţiile fără a ocupa un spaţiu propriu-zis; astfel Iubirea Divină este pretutindeni de la începuturile universului şi până la marginile acestuia. Raţiunea vede prea puţin faptul că Divinul umple totul, iar o asemenea umplere menţine totul în starea în care a fost creat iniţial. Doar atunci când este pătrunsă de natura iubirii aşa cum este aceasta în sine, raţiunea înţelege misterele creaţiei.

IV. DE LA SOARELE SPIRITUAL VINE CĂLDURA ŞI LUMINA. CĂLDURA PROVENITĂ DE LA ACESTA ESTE ÎN ESENŢĂ IUBIRE, IAR LUMINA CARE VINE DE LA EL ESTE ÎN ESENŢA EI ÎNŢELEPCIUNE

6. Este bine ştiut faptul că în lume şi în limbajul obişnuit al preoţilor, Iubirea Divină este exprimată prin foc. Atunci când rugăciunea se face către focul divin, poate umple inima şi aprinde dorinţele sfinte de a-L venera pe Dumnezeu din cauză că focul corespunde iubirii, aşadar o reprezintă. Astfel a apărut Dumnezeu în faţa lui Moise, ca un foc într-o tufă, şi în acelaşi fel a apărut în faţa fiilor lui Israel pe muntele Sinai. Şi astfel Dumnezeu a poruncit ca focul de pe altar să ardă în mod continuu, pentru ca luminile în sfeşnicele din tabernacul să fie aprinse în fiecare seară. Aceste porunci au fost date pentru că focul semnifică iubirea.

Căldura unui asemenea foc este doar efectul iubirii. Astfel, omul este aprins, se înfierbântă şi îl cuprind flăcările, iar iubirea lui este consumată în stăruinţă sau în flacăra mâniei. Căldura sângelui sau căldura vitală a oamenilor şi a animalelor în general, provine tot din iubire, şi se constituie atunci în însăşi viaţa lor. Nici măcar focul infernului nu este altceva decât iubire, dar o iubire opusă iubirii cereşti. Astfel, aşa cum s-a afirmat mai sus, Iubirea Divină le apare îngerilor precum un soare în lumea lor, la fel de puternic ca şi soarele nostru, îngerii se bucură de această căldură în funcţie de modul lor de a percepe iubirea ce provine de la Dumnezeu prin intermediul soarelui.

De aici rezultă faptul că lumină este în esenţa sa înţelepciune; pentru că iubirea şi înţelepciunea, ca şi Fiinţa şi Manifestarea, sunt indivizibile, deoarece iubirea se manifestă prin înţelepciune şi în concordanţă cu ea. Aceasta este la fel ca în lumea noastră când, în timpul primăverii căldura se uneşte cu lumina pentru a produce germinarea, iar mai târziu, fructul. Mai mult, cu toţii ştim că, căldura spirituală este iubire şi lumina spirituală este înţelepciune deoarece omul se „încălzeşte" pe măsură ce iubeşte şi înţelegerea sa spirituală este mult mărită pe măsura amplificării înţelepciunii sale.

Am văzut adesea acea lumină spirituală. Ea depăşeşte lumina fizică în strălucire şi splendoare, pentru că ea este strălucirea şi splendoarea în esenţa sa: apărând ca fiind de o natură intens strălucitoare, precum hainele Domnului o dată cu schimbarea la faţă (Marcu 9:3; Luca 9:29). Deoarece lumină este înţelepciune, Domnul ni se arată ca fiind lumina ce se revarsă asupra fiecărui

om (Ioan 1:9); sau ca fiind lumina însăşi (Ioan 3:19; 8:12; 12:35; 36,
46).

Se crede că lumina fizică provine din lumină lumii noastre, dar ea de fapt provine de la lumina soarelui lumii spirituale. Această credinţă există pentru că percepţia minţii decurge din ceea ce percepe ochiul. Dar dacă ar fi aşa, ar exista aflux fizic şi nu spiritual.

V. ACEA CĂLDURĂ ŞI ACEA LUMINĂ SE REVARSĂ AMÂNDOUĂ ASUPRA OMULUI: CĂLDURA ÎN VOINŢA LUI, UNDE PRODUCE BINELE IUBIRII, IAR LUMINA ÎN CAPACITATEA SA DE ÎNŢELEGERE, UNDE PRODUCE ADEVĂRUL ÎNŢELEPCIUNII.

7. Este bine ştiut faptul că toate lucrurile sunt legate de bine şi adevăr şi că nu este nici măcar un singur lucru în existenţă care să nu fie legat de cele două. Din acest motiv există în om două receptoare: unul care este receptorul binelui, numit voinţa; şi un altul care este receptorul adevărului, numit înţelegere. Aşa cum binele este al iubirii şi adevărul al înţelepciunii, voinţa este receptorul iubirii, iar înţelegerea receptorul înţelepciunii. Binele este al iubirii, pentru că un om iubeşte ceea ce vrea, iar când pune în aplicare aceasta, el îl numeşte „bine"; iar adevărul este caracteristica înţelepciunii, pentru că toată înţelepciunea se naşte din adevăruri. Într-adevăr, binele care pentru un om înţelept este adevăr devine un bine atunci când acesta doreşte şi când acţionează în această direcţie.

Cel care nu distinge bine între aceşti doi receptori ai vieţii, care sunt voinţa şi înţelegerea, şi nu îşi formează o noţiune clară în privinţa lor, încearcă în van să înţeleagă natura afluxului spiritual. Aceasta are loc deoarece există un aflux în voinţă şi un aflux în înţelegere, în voinţa omului există un aflux al binelui iubirii, iar în înţelegerea să există un aflux al adevărului înţelepciunii. Fiecare dintre acestea provin de la Dumnezeu, direct prin intermediul soarelui în mijlocul căruia El se află, şi indirect prin cerul îngerilor. Aceşti doi receptori, voinţa şi înţelegerea, sunt la fel de distincţi ca şi căldura de lumină; deoarece, aşa cum s-a precizat mai sus, voinţa primeşte căldura cerului, care în esenţă este iubire, iar înţelegerea primeşte lumina lui, care este în esenţa sa înţelepciune.

De la mintea umană există un aflux înspre vorbire, şi un aflux în acţiune. Afluxul în vorbire este de la voinţă prin înţelegere dar afluxul în acţiuni este de la înţelegerea prin voin

Ta. Cei care sunt familiarizaţi doar cu afluxul înţelegerii şi în acelaşi timp nu sunt cu cel al voinţei, şi care gândesc şi trag concluzii de la acest nivel, sunt ca şi persoanele cu un singur ochi, care văd doar o faţă a obiectelor şi nu văd în acelaşi timp şi cealaltă faţă, sau precum ciungii, care îşi folosesc singură lor mână, sau precum ologii, care sar într-un picior spriji-nindu-se în cârjă. Din aceste câteva observaţii este clar că acea căldură spirituală se

revarsă în înţelegerea omului şi produce binele iubirii şi acea lumină spirituală se revarsă în înţelegerea lui, producând adevărul înţelepciunii.

VI. CELE DOUĂ ASPECTE COMPLEMENTARE, LUMINA ŞI CĂLDURA, SAU IUBIREA ŞI ÎNŢELEPCIUNEA, CURG ÎMPREUNĂ DE LA DUMNEZEU ÎN SUFLETUL OMULUI, MINTEA, SENTIMENTELE ŞI GÂNDURILE ACESTUIA, IAR DE AICI LA SIMŢURILE LUI, PRIN VORBIREA ŞI ACŢIUNILE TRUPULUI SĂU.

8. Afluxul spiritual, tratat cu atenţie până în zilele noastre de către oamenii inspiraţi, se realizează de la suflet la trup, însă nimeni nu a tratat îndeajuns cum trece afluxul prin suflet şi deci astfel, prin trup. Este cunoscut faptul că tot binele vine din iubire şi tot adevărul credinţei vine de la Dumnezeu în om, iar acele lucruri care curg de la Dumnezeu curg mai întâi prin sufletul lui în mintea lui raţională şi prin aceasta în părţile care constituie corpul. Dacă cineva cercetează afluxul spiritual în orice altă manieră, acesta este precum cel care opreşte cursul unei fântâni continuând să caute acolo izvoare perene; sau precum cel care determină originea unui copac după rădăcini, iar *nu* după seminţele sale; sau precum cel care studiază rezultatele separat de sursa lor.

Sufletul nu este viaţa însăşi, dar este un vas al vieţii de la Dumnezeu, care este viaţa însăşi. Toate afluxurile vin de la viaţă, deci de la Dumnezeu. Acest adevăr se exprimă prin afirmaţia biblică: „Domnul Dumnezeu i-a suflat în nări suflare de viaţă şi omul s-a făcut astfel un suflet viu" (Gen. 2:7). A sufla în nări suflul vieţii semnifică a implanta percepţia binelui şi a adevărului. Domnul spune de asemenea despre El însuşi: „Căci după cum Tatăl are viaţa în Sine, tot aşa a dat şi Fiului să aibă viaţa în Sine" (Ioan 5:26): viaţa în sine este Dumnezeu; şi viaţa sufletului este viaţă curgând de la Dumnezeu.

Întrucât afluxul provine de la viaţă, iar viaţa operează prin intermediul receptorilor săi - cel mai intim receptor al omului fiind chiar sufletul său - ca să fie mai bine înţeles acel aflux, este necesar să începem de la Dumnezeu, iar nu de la un factor intermediar, pentru că altfel doctrina noastră ar fi ca o căruţă care nu are roţi, sau ca o corabie fără pânze. De altfel, am vorbit în capitolele precedente despre soarele lumii spirituale în mijlocul căruia se află Dumnezeu (cap. 5); şi despre cum se produce afluxul iubirii şi al înţelepciunii, deci al vieţii (cap. 6,7).

Viaţa curge de la Dumnezeu în om prin suflet, iar din suflet în mintea omului, în sentimentele şi gândurile sale; iar din acestea în simţuri, vorbirea concretizându-se apoi prin acţiunile corpului. Această succesiune aparţine ordinii specifice vieţii. De asemenea, mintea este subordonată sufletului iar trupul este subordonat minţii. Mintea de asemenea are două vieţi, una este viaţa voinţei şi cealaltă a capacităţii de înţelegere. Viaţa voinţei sale este binele iubirii, din care derivă sentimentele. Viaţa capacităţii de înţelegere este adevărul înţelepciunii, din care derivă gândurile: mintea trăind prin mijloace

recente şi vechi. Pe de altă parte, simţurile, vorbirea şi acţiunile reprezintă viaţa corpului, acestea fiind derivate din suflet prin intermediul minţii în ordinea în care sunt aşezate; un om înţelept înţelege toate acestea chiar fără o examinare îndelungată.

Sufletul omului, fiind o substanţă spirituală superioară, primeşte aflux de la Dumnezeu indirect prin intermediul lumii spirituale; iar trupul, fiind compus din substanţe fizice, care sunt numite materie, primeşte aflux de la Dumnezeu indirect prin lumea naturală.

Binele iubirii şi adevărul înţelepciunii se revarsă de la Dumnezeu în sufletul omului combinate, adică unite într-unul singur. Dar ulterior sunt despărţite de oameni, fiind unite numai în cei care se lasă conduşi de Dumnezeu, după cum veţi vedea în următoarele capitole.

VII. SOARELE LUMII FIZICE ESTE FOC PUR, IAR LUMEA FIZICĂ A EXISTAT DE LA ÎNCEPUT ŞI CONTINUĂ SĂ EXISTE PRIN INTERMEDIUL ACESTUIA.

9. Această natură şi lumea ei - prin care subînţelegem atmosferele şi tărâmurile numite planete, printre care este şi globul terestru pe care sălăşluim noi împreună cu toate lucrurile care an de an îi înfrumuseţează suprafaţa - subzistă numai datorită soarelui, care este centrul lor şi care, prin razele luminii sale şi fluctuaţiile căldurii sale este prezent pretutindeni. Toată lumea ştie cu siguranţă aceasta din propria experienţă. Acest lucru este demonstrat de simţuri dar reiese şi din scrierile care tratează felul în care lumea a fost populată. Astfel, subzistenţa perpetuă provine din această sursă. De asemenea putem concluziona, cu siguranţă, că existenţa se repetă mereu şi mereu; deoarece a subzista perpetuu înseamnă a exista perpetuu, asemeni oricărui lucru care a existat mai întâi. De aici rezultă faptul că lumea naturală a fost creată de Dumnezeu cu ajutorul acestui soare care este o cauză secundară.

Faptul că există lucruri şi fenomene fizice şi lucruri şi fenomene spirituale, total distincte unele de celelalte, şi că originea şi susţinerea lucrurilor şi fenomenelor spirituale provin de la un soare care este iubire pură, în mijlocul căruia este Dumnezeu, Creatorul şi Menţină-torul universului, s-a demonstrat mai devreme. Originea şi menţinerea lumii fizice sunt asigurate de un soare care este foc pur. Putem astfel concluziona că cel din urmă este derivat din cel precedent, iar ambii din Dumnezeu, aşa cum ceea ce este posterior urmează după ceea ce este anterior, şi ceea ce este anterior, cel după care este ÎNTÂIUL.

Soarele fizic şi lumile lui sunt foc pur. S-au demonstrat toate consecinţele acţiunii sale, spre exemplu, modul în care se produce izbucnirea violentă de foc şi flăcări în urma focalizării razelor sale într-un punct cu ajutorul unei lentile, natura căldurii sale, care este similară cu căldura focului

elementar şi gradarea acelei călduri potrivit unghiului său de incidenţă. De aici provin diferitele tipuri de climat precum şi cele patru anotimpuri ale anului. Toate aceste precum şi multe alte realităţi ce rezultă din facultatea de a raţiona, confirmă cu ajutorul simţurilor trupului, adevărul că soarele lumii fizice este numai foc şi de asemenea că este foc în puritatea lui supremă.

Cei care nu cunosc faptul că lumile spirituale îşi au originea în propriul lor soare, cunoscând doar faptul că lumile fizice îşi au originea în propriul lor soare, altul decât cel anterior, pot confunda aspectele spirituale cu cele fizice şi pot concluziona, prin semnalele false pe care le receptează simţurile şi concluziile raţionale derivate din ele, că aspectele spirituale nu sunt nimic altceva decât pur şi simplu aspecte fizice, şi că, din activitatea acestora din urmă, stimulate de căldură şi lumină, se ridică înţelepciunea şi iubirea. Aceste persoane, pentru că nu văd nimic altceva cu ochii lor şi nu miros nimic altceva cu nările lor şi nu respiră nimic altceva cu plămânii lor decât natură fizică, îi atribuie acesteia în mod raţional toate cauzele. Astfel ei se îmbibă cu ceea ce este natural precum un burete care absoarbe apa. Astfel de persoane pot fi comparate cu vizitiii care înjugă caii în spatele trăsurii şi nu în faţa ei.

Altfel se petrece cu cei care deosebesc lucrurile spirituale de cele fizice, şi le deduc pe cele din urmă din cele dintâi. Aceştia percep afluxul sufletului în trup, percep că acesta este spiritual, precum şi faptul că lucrurile şi fenomenele fizice, care sunt ale trupului, servesc sufletului drept vehicule şi medii de manifestare, vehicule prin care sufletul produce efecte în lumea fizică. Dacă veţi trage alte concluzii, veţi fi asemenea unui rac, care avansează mergând cu spatele, dându-şi ochii pe spate la fiecare pas, iar vederea voastră raţională poate fi

Comparată cu cea a lui Argus, ai cărui ochi de la ceafă sunt vigilenţi, în timp ce ochii din faţă dorm.

Astfel de persoane se cred a fi asemenea lui Argus în gândire; deoarece ele spun: „Cine nu vede că originea universului este din natură? Şi atunci ce este oare Dumnezeu decât extensia cea mai profundă a naturii?" şi fac observaţii „i"raţionale similare, mândrindu-se cu raţionamentele lor mai mult decât înţelepţii.

VIII. TOT CEEA CE PROVINE DE LA SOARELE FIZIC, PRIVIT ÎN SINE,

ESTE LIPSIT DE VIAŢĂ

10. Este vizibil oricărei minţi raţionale, chiar dacă este mai puţin elevată dincolo de simţurile trupeşti, faptul că iubirea privită în esenţa ei este vie şi înfăţişarea focului ei este viaţa. Dimpotrivă, focul cel elementar privit în el însuşi este mort (lipsit de viaţă); drept urmare, soarele lumii spirituale - fiind iubire pură - este viu, iar soarele lumii fizice - fiind foc pur - este mort. Dar aceasta se petrece oare cu tot ceea ce provine de la cei doi sori?

Există două lucruri care produc toate efectele din univers, VIAŢA şi NATURA. Aceste efecte sunt produse în conformitate cu ordinea şi viaţa, din interior, care dau naştere naturii. Situaţia este diferită atunci când natura, din interior, determină viaţa să acţioneze, aşa cum se petrece cu cei care plasează natura, care în ea însăşi este moartă, deasupra vieţii, dedi-cându-se total plăcerilor simţurilor şi ale cărnii, şi subestimând lucrurile spirituale ale sufletului, desconsiderând adevăratele aspecte raţionale ale minţii. Aceştia sunt aşa-numiţii MORŢI, ateii materialişti din lume şi toţi diavolii din iad.

Ei mai sunt cunoscuţi şi sub denumirea de Morţii din Lume, după cum scrie în David: „Ei s-au alipit de Baal-Peor, şi au mâncat vite jertfite morţilor" (Psalmii 106; 28). „Vrăjmaşul îmi urmăreşte sufletul, îmi calcă viaţa în picioare, la pământ, mă face să locuiesc în întuneric, ca cei care au murit de multă vreme" (Psalmii 143:3). „Ca să audă gemetele prinşilor de război, şi să izbăvească pe cei ce sunt pe moarte" (Psalmii 102:20). Şi în Apocalipsă: „Ştiu faptele tale: că îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort. Veghează întăreşte ce rămâne, care e pe moarte; căci n-am găsit faptele tale desăvârşite înaintea Dumnezeului Meu" (Apoc. 3:1, 2).

Ei se numesc morţi, pentru că moartea spirituală este adevărata condamnare, şi condamnaţi sunt cei mulţi care cred că viaţa este de la natura fizică, crezând astfel că lumina naturii este lumina vieţii, anulând, sufocând şi exterminând orice idee de Dumnezeu, de paradis şi de viaţă eternă. Asemenea persoane, acţionând astfel, sunt ca şi bufniţele, care văd lumină în întuneric şi întuneric în lumină. Adică ei văd minciunile ca pe nişte adevăruri, şi lucrurile bune ca fiind rele, iar deliciile răului sunt deliciile inimilor lor. Ei sunt ca acele păsări şi animale care devorează cadavre ca şi cum ar fi bucate alese, iar duhorile care se ridică din morminte le consideră miresme vindecătoare. Aceştia nu văd alt aflux decât pe cel fizic său natural; iar dacă, totuşi, afirmă că afluxul este spiritual, aceasta nu se datorează faptului că ei ştiu ce este acesta, ci faptului că aşa a spus vreun învăţător de-al lor la fel de ignorant ca şi ei.

IX. CEEA CE ESTE SPIRITUAL ESTE „ÎMBRĂCAT" CU CEEA CE ESTE FIZIC, PRECUM UN OM CARE ÎMBRACĂ O HAINĂ.

11. Este binecunoscut faptul că ambele aspecte - activul şi pasivul sunt necesare fiecărei acţiuni, şi că nimic nu se poate face doar din activ şi nimic doar din pasiv. La fel se petrece cu ceea ce este de natură fizică: spiritualul - ca o forţă vie - fiind activul, iar fizicul - ca o forţă moartă - fiind pasivul. De aici reiese faptul că orice a existat de la începuturile acestei lumi şi orice a apărut în orice moment în existenţă, de atunci şi până azi, există de la ceea ce este spiritual prin mijloacele lucrurilor şi fenomenelor fizice şi aceasta nu numai privitor la lumea animală, ci la cea vegetală.

Un alt fapt similar este cunoscut de asemenea şi anume că în orice efect

care este produs există o cauză principală şi una intermediară, iar atunci când se produce ceva, acestea două apar ca fiind una singură, deşi ele sunt două distincte. De aici reiese una din legile înţelepciunii, şi anume faptul că principala *cauză* şi cauza secundară formează împreună o cauză; astfel înlănţuiesc ceea ce este spiritual şi cea ce este fizic. Motivul pentru care acestea două apar ca fiind una singură este acela că spiritualul este în fizic aşa cum fibra este în muşchi şi sângele în artere, său gândul în interiorul vorbirii şi afecţiunea în tonul vocii. Acest aspect se face simţit prin mijloace de natură fizică. Din aceste cauze, ceea ce este spiritual se înveşmântează cu ceea ce este fizic, precum un om care se îmbracă cu haine.

Corpul organic cu care sufletul se înveşmântează este aici comparat cu o haină deoarece înconjoară sufletul, iar sufletul, de asemenea, se retrage şi îşi îndepărtează hainele vechi atunci când pleacă din lumea fizică în propria lui lume. În plus, trupul se uzează (îmbătrâneşte) precum o haină, dar sufletul nu, pentru că este o substanţă care nu are nimic în comun cu schimbările naturii, care avansează de la începuturi la sfârşituri, găsindu-i sfârşitul la momentul stabilit.

Cei care nu consideră trupul ca fiind un veşmânt al sufletului, trebuie să ştie că trupul însuşi este mort, şi doar adaptat ca să primească forţele vii care se revarsă în el prin sufletul care este de la Dumnezeu. Este bine să amintim aici concluziile eronate şi anume că dacă sufletul trăieşte singur, şi trupul poate să o facă, şi că există astfel în vieţile lor corespunzătoare o ARMONIE PRESTABILITĂ.

Aceştia de asemenea trag concluzia că AFLUXUL poate fi ori SPIRITUAL ori FIZIC şi uită ceea ce este dovedit de fiecare obiect creat: faptul că ceea ce este posterior nu acţionează din el însuşi, ci din ceva ce îl precede. În acest mod, nimic nu acţionează decât din Cel Dintâi, care acţionează din el însuşi, adică de la Dumnezeu. Există deci o singură viaţă, necreată dar capabilă a se revărsa remarcabil în forme adaptate organic pentru receptarea sa. În concluzie, toate lucrurile din universul creat - în general şi în particular - sunt astfel de forme.

Multă lume presupune că sufletul este viaţă şi că omul trăieşte prin propria sa viaţă, care există în suflet, deci prin el însuşi, nu printr-un aflux de viaţă ce vine de la Dumnezeu. Gândind astfel, asemenea persoane înnoadă un fel de Nod Gordian al greşelilor în care ei îşi încâlcesc toate raţionamentele minţii lor, până când nimic altceva nu mai iese de acolo decât nebunia ce priveşte aspectele spirituale. Ei continuă să construiască un labirint din care mintea lor nu va putea vreodată, să se descurce şi să se retragă. De asemenea, ei se afundă ca în nişte peşteri subterane, săpând într-un etern întuneric.

De la o astfel de credinţă provin nenumărate erori, fiecare dintre ele fiind oribilă: cum este aceea că dacă Dumnezeu S-a transpus pe El însuşi în

om, fiecare om este un fel de zeitate care trăieşte prin ea însăşi şi care face lucruri bune şi înţelepte de la el însuşi şi, de asemenea, că toată credinţă şi caritatea provin de la el însuşi, nu de la bunul Dumnezeu. Aceasta pe lângă alte sentimente monstruoase cum ar fi a celor din infern care, atunci când se aflau în lume credeau că cea care produce viaţa este natura fizică. Când aceştia privesc înspre cer, lumina acestuia le apare a fi întuneric adânc.

Odată, am auzit din cer o voce spunând că, dacă măcar o scânteie de viaţă din om ar fi de la el însuşi şi nu de la Dumnezeul din el, nu ar mai exista răi în timp ce, de asemenea, nu ar exista biserică pe pământ, şi în consecinţă nici viaţă eternă.

Pentru mai multe detalii legate de acest subiect consultaţi lucrarea IUBIREA CONJUGALĂ, 132-136, precum şi ADEVĂRATA RELIGIE CREŞtInĂ, nr. 48.

X. ASPECTELE SPIRITUALE ÎNVEŞMÂNTATE ÎN ACEST FEL ÎN OM, ÎI PERMIT ACESTUIA SĂ TRĂIASCĂ PRECUM O FIINŢĂ RAŢIONALĂ ŞI MORALĂ, AŞADAR CĂ UN OM SPIRITUAL.

12. Această concluzie este o urmare a principiului stabilit mai devreme, şi anume că sufletul se înveşmântează cu un trup ca şi omul care se înveşmântează cu haine. Aceasta se petrece datorită faptului că sufletul se revarsă în mintea omului şi de aici în trup, purtând astfel viaţa pe care o primeşte continuu de la Domnul şi transferând-o indirect în trup, căruia îi dă viaţă printr-o uniune intimă. De aici şi din experimentele oamenilor reiese faptul că ceea ce este spiritual este unit cu ceea ce este material, ca şi o forţă vie cu una moartă. Astfel, omul poate să vorbească raţional şi să se comporte moral.

Chiar dacă pare că şi când limba şi buzele vorbesc ele însele şi ca şi cum braţele şi mâinile acţionează la fel, de fapt gândul este cel care, în el însuşi, este spiritual, el fiind cel care vorbeşte. Voinţa, care este de asemenea spirituală, este cea care acţionează, prin organele proprii, care sunt materiale în ele însele, deoarece sunt luate din lumea naturală. Aceasta apare clar, ajungându-se la următoarea consideraţie: eliminând gândul din vorbire, nu este astfel gura mută? Aşadar, separaţi voinţa de acţiune observând: oare nu se vor opri atunci mâinile pentru moment?

Uniunea lucrurilor spirituale cu cele materiale, precum şi apariţia vieţii în obiecte materiale, poate fi comparată cu vinul excelent absorbit de un burete curat, cu sucul proaspăt dintr-un strugure, cu deliciosul suc al unui măr, şi cu mirosul parfumat al scorţişoarei. Fibrele conţinute în toate aceste substanţe materiale, nu au în ele însele nici gust şi nici miros, ci acestea derivă din fluidele din ele; astfel, dacă stoarceţi acele fructe, ele devin doar nişte poame goale. La fel este şi cu organele trupului, atunci când acestuia i se ia viaţa.

Faptul că omul este o fiinţă raţională reiese din uniunea dintre lucrurile

spirituale cu cele naturale precum şi din procesele analitice ale gândirii sale. Din acelaşi motiv, este evident faptul că el este o fiinţă morală, datorită comportamentului său. Acestea se datorează facultăţii sale de a recepta afluxul de la Domnul prin intermediul cerului îngeresc, unde este chiar reşedinţa înţelepciunii, iubirii, raţiunii şi moralităţii. De aici reiese faptul că prin uniunea în om a ceea ce este spiritual cu ceea ce este material, un om trăieşte atât fizic cât şi spiritual. Motivul pentru care el trăieşte într-un mod similar şi în acelaşi timp diferit după moarte este că atunci sufletul său este înveşmântat într-un corp substanţial, ca şi atunci când în lumea fizică el a fost îmbrăcat cu un corp material

Multă lume crede că percepţiile şi gândurile minţii, fiind spirituale, curg nesupravegheate, nu organizate. Astfel, visele care nu au văzut interioarele capetelor, acolo unde se află percepţiile şi gândurile în fază incipientă, ignoră existenţa creierului, compus din materie cenuşie şi albă, împreună cu glandele şi ventriculele înconjurate de membrane. Acestea de asemenea nu ştiu dacă omul gândeşte normal sau nu, în concordanţă cu sunetul sau condiţia distorsionată a tuturor acelor organe şi în consecinţă dacă el este raţional şi moral, în concordanţă cu structura minţii sale. Pentru vederea raţională a unui om, fără forme organizate special pentru receptarea luminii spirituale, înţelegerea ar fi un nimic abstract, ca şi cum vederea lui naturală ar fi fără ochi.

XI. RECEPTAREA ACELUI AFLUX ESTE ÎN CONFORMITATE CU IUBIREA ŞI ÎNŢELEPCIUNEA FIECĂRUI OM

13. S-a demonstrat mai devreme faptul că omul nu este viaţă, ci un receptor al vieţii ce vine de la Dumnezeu şi că iubirea unită cu înţelepciunea este viaţă. S-a demonstrat, de asemenea, că Dumnezeu este iubirea însăşi şi înţelepciunea însăşi, şi astfel viaţa însăşi. De aici rezultă faptul că, atât timp cât omul iubeşte înţelepciunea, sau atât timp cât el are înţelepciune prin intermediul iubirii, el este o imagine a lui Dumnezeu şi este un receptor al vieţii primită de la Dumnezeu. Dimpotrivă, atâta timp cât el este în opoziţie cu iubirea şi manifestă astfel nebunia, el nu primeşte viaţă de la Dumnezeu, ci din iad, viaţă care este de fapt numită moarte.

Iubirea însăşi şi înţelepciunea nu reprezintă viaţa, ci sunt Fiinţa vieţii. Pe de altă parte, deliciile iubirii şi plăcerile înţelepciunii sunt caracteristici ale vieţii, deoarece prin intermediul lor este manifestată Fiinţa vieţii. Afluxul vieţii de la Dumnezeu poartă cu sine acele delicii şi plăceri, şi de asemenea afluxul luminii şi căldurii primăvara transmit delicii şi plăceri minţilor umane, a păsărilor şi animalelor de tot felul, şi chiar vegetalelor, care apoi înmuguresc şi dau fructe. Din deliciile iubirii şi din plăcerile înţelepciunii, mintea se expansionează şi se adaptează pentru a deveni un receptor, tot la fel cum veselia şi bucuria destind faţa şi o adaptează influxului voioşiei sufletului.

Omul care este atins de iubirea înţelepciunii este ca şi grădina Raiului, în care se găsesc doi copaci, unul al vieţii, celălalt al cunoaşterii binelui şi al răului. Copacul vieţii receptează iubirea şi înţelepciunea de la Dumnezeu, iar copacul cunoaşterii binelui şi al răului receptează iubirea şi înţelepciunea ce vin de la sine. Omul care le primeşte ca provenind de la el însuşi este nebun, cu toate că el se crede înţelept precum Dumnezeu. Dar, acela care le primeşte ca provenind de la Dumnezeu este cu adevărat înţelept şi crede că nimeni nu este mai înţelept decât Dumnezeu. Dar amănunte despre acest subiect se găsesc în lucrarea despre IUBIREA CONJUGALĂ.

Voi dezvălui aici o taină care va confirma aceste fapte din Cer. Toţi îngerii din ceruri îşi întorc frunţile către Domnul care este ca un soare, şi toate entităţile din infern îşi întorc cefele către El. Cei din urmă primesc afluxul în sentimentele voinţei lor, care în ele însele sunt dorinţe şi fac că înţelegerea să îi favorizeze; însă cei dintâi primesc afluxul în sentimentele înţelegerii lor, şi fac voinţa să fie în favoarea lor, de aceea, aceştia sunt înţelepţi iar ceilalţi nebuni. De fapt, capacitatea de înţelegere umană sălăşluieşte în creierul mare, care se află în spatele frunţii, iar voinţa sălăşluieşte în cerebel, care se află în partea din spate a capului.

Cine nu ştie oare că un om care este nebun, datorită greşelilor permite amplificarea poftelor produse de propria sa răutate, şi le susţine prin motive aduse de propria sa înţelegere.

Pe de altă parte, un om înţelept vede în adevăruri caracterul dorinţelor care provin din voinţa sa şi le înfrânează. Un înţelept face aceasta deoarece îşi întoarce faţa către Dumnezeu, adică crede în Dumnezeu şi nu în el însuşi; dar un nebun face altfel pentru că el îşi întoarce faţa de la Dumnezeu, adică el crede doar în el însuşi şi nu în Dumnezeu. Să crezi în tine însuţi (în ego-ul tău) înseamnă să crezi că iubirea şi înţelepciunea ta vin de la tine însuţi şi nu de la Dumnezeu. Aceasta înseamnă să mănânci din pomul cunoaşterii binelui şi răului. A crede în Dumnezeu înseamnă a crede că iubirea şi înţelepciunea ta vin de la Dumnezeu şi nu de la tine însuţi iar aceasta înseamnă a mânca din pomul vieţii (Apoc. 2:7).

Din aceste considerente, receptarea afluxului vieţii primite de la Dumnezeu este în concordanţă cu starea de iubire şi înţelepciune pe care le are un om. Acest aflux poate fi ilustrat în continuare de afluxul de lumină şi căldură asupra plantelor care înfloresc şi produc fructe potrivit structurii fibrelor care le formează, potrivit deci, receptivităţii lor. Pot fi de asemenea vizualizate razele de lumină care rezultă din acest aflux şi pătrund în pietrele preţioase modificându-le culorile potrivit părţilor lor componente, în concordanţă cu aceeaşi receptivitate, precum razele de lumină care pătrund prin lentile şi prin picăturile de ploaie şi desfăşoară curcubeie corespunzătoare incidenţei refracţiei şi astfel receptării luminii. Procesul este similar cu ceea ce se produce în minţile omeneşti cu afluxul ce provine de la Domnul văzut ca un

soare, şi se revarsă perpetuu dar este primit diferit, în funcţie de receptivitatea fiecărui om.

XII. CAPACITATEA OMULUI DE A ÎNŢELEGE ÎN OM POATE FI ELEVATĂ ÎN LUMINĂ, ADICĂ ÎN ÎNŢELEPCIUNEA ' ÎN CARE EXISTĂ ÎNGERII CERULUI, POTRIVIT CULTIVĂRII MOTIVELOR ACESTUIA, IAR VOINŢA LUI POATE FI ELEVATĂ ÎN ACELAŞI MOD ÎN FOCUL CERULUI, ADICĂ ÎN IUBIRE, ÎN CONFORMITATE CU FAPTELE SALE. ÎNSĂ IUBIREA VOINŢEI NU ESTE ELE-

VATĂ DACĂ OMUL NU DOREŞTE ŞI NU REALIZEAZĂ ACELE LUCRURI CARE

ÎI SUNT DATE DE ÎNŢELEPCIUNEA ÎNŢELEGERII.

14. Mintea umană are două facultăţi principale: înţelegerea şi voinţa, înţelegerea este cea care receptează lumina raiului, care în esenţă este înţelepciune; iar voinţa este receptorul căldurii raiului care în esenţă este iubire, aşa cum s-a arătat mai devreme. Acestea două, înţelepciunea şi iubirea, provin de la Domnul şi se revarsă în rai, unde se află îngerii, care o revarsă în lumea noastră.

În plus, cele două principii provin în comuniune de la Domnul astfel şi se revarsă în sufletele îngerilor şi ale oamenilor, dar ele nu sunt primite unite în minţile acestora. Cea dintâi care este primită acolo este lumina care formează înţelegerea fiind gradat primită şi iubirea, care formează voinţa.

Spre binele omului, i s-a dat acestuia facultatea de a-şi ridica înţelegerea aproape de lumină în care există îngerii din cer, ca să înţeleagă ce trebuie să facă şi apoi să acţioneze ca atare. Astfel omul poate atinge prosperitatea în timpul vieţii sale în această lume iar după moarte el va fi binecuvântat în eternitate. El devine prosper şi binecuvântat dacă tinde către înţelepciune şi îşi păstrează voinţa supusă voinţei lui Dumnezeu sau devine neprosper şi în cele din urmă nefericit dacă face în aşa fel încât înţelegerea sa să fie supusă voinţei proprii. Motivul este acela că încă de la naştere voinţa personală este înclinată către rău şi dacă nu este ţinută în frâu cu ajutorul înţelegerii, omul poate să se pripească şi să dea curs slăbiciunilor sale provenite din natura sa sălbatică inerentă. Atunci el îi va distruge de dragul lui pe toţi cei care nu îi vor face pe plac şi nu îl vor tolera.

Pe de altă parte, dacă înţelegerea ar putea fi îmbunătăţită separat de voinţă, omul nu ar fi om, ci animal. Aceasta pentru că fără dominarea înţelegerii deasupra voinţei, el nu ar fi în stare să gândească şi nici să vorbească, ci doar să se exprime prin sunete; nu ar putea să acţioneze prin raţiune, ci doar prin instinct. De asemenea, nu ar fi în stare să cunoască lucrurile care sunt de la Dumnezeu şi prin intermediul lor să-L cunoască pe Dumnezeu, şi astfel să fie unit cu El şi să trăiască în eternitate. Dumnezeu

singur acţionează iar omul permite să se acţioneze asupra lui. Astfel el aparent reacţionează judecând după aparenţe şi după cum îl duce capul, dar în realitate totul îi vine de la Dumnezeu.

Din aceste motive bine înţelese reiese care este natura iubirii voinţei omului, dacă aceasta este elevată cu ajutorul înţelegerii şi care este natura sa dacă nu este elevată, în consecinţă putem înţelege chiar natura omului. Dacă iubirea voinţei sale nu este elevată cu ajutorul înţelegerii, omul este precum un şoim care zboară în înălţime şi care, atunci când vede hrana de pe pământ, care este obiectul dorinţelor lui, cum ar fi: găini, lebede tinere sau chiar miei, coboară într-o secundă şi o devorează. El este, de asemenea, precum un adulter care ademeneşte o prostituată într-o pivniţă iar apoi urcă la cele mai înalte etaje ale casei conversând cu pretenţii de înţelepciune cu cei care locuiesc acolo şi sunt preocupaţi de castitate şi care, din timp în timp, se retrage din locul lui pentru a se răsfăţa în pivniţă alături de prostituată.

El este de asemeni precum un hoţ, care fiind într-un turn, pretinde că păzeşte cetatea de acolo, dar care, cum vede un obiect de furat care se află jos, se repede şi îl înşfacă. Aşa este omul a cărui voinţă sau iubire nu este elevată cu ajutorul înţelegerii. El rămâne atunci din punct de vedere al conştiinţei la nivelul picioarelor, scufundat în lucrurile impure ale naturii şi în plăcerile simţurilor. Este total altfel cu cei care îşi supun ispitele plăcerii voinţei cu ajutorul înţelepciunii înţelegerii. La aceştia, înţelegerea intră într-un anumit acord cu voinţa, acelaşi lucru petrecându-se şi cu înţelepciunea şi iubirea, acestea rămânând împreună la un nivel ridicat, spre suprema lor încântare.

XIII. ÎN CEEA CE PRIVEŞTE ANIMALELE, ESTE CU TOTUL ALTFEL

15. Cei care judecă doar după simpla aparenţă pe care o dau simţurile trupeşti, pot să tragă concluzia că animalele au şi ele voinţă şi înţelegere la fel ca şi oamenii şi de aici să concluzioneze că singura diferenţă constă în abilitatea omului de a vorbi şi de a exprima lucrurile pe care le gândeşte şi le doreşte, în timp ce animalele se pot exprima doar prin sunete. Totuşi animalele nu au voinţă şi înţelegere, ci doar ceva asemănător cu acestea pe care cei învăţaţi îl numesc un lucru analog.

Omul este om deoarece capacitatea lui de înţelegere se poate ridica deasupra dorinţelor voinţei sale şi astfel de sus, el le poate cunoaşte şi le poate vedea şi, de asemenea, le poate stăpâni. Animalul este animal deoarece dorinţele lui îl îndeamnă să facă ceea ce face. Astfel, omul este om datorită faptului că voinţa sa este supusă de către capacitatea sa de înţelegere, în timp ce la animal înţelegerea este supusă voinţei sale. Capacitatea de înţelegere a omului este vie şi deci este o înţelegere reală, deoarece primeşte lumina care se revarsă din cer şi pe care o asimilează considerând-o a lui. Datorită ei, omul are o gândire analitică ce implică varietate, pe care însă o

consideră, în mod eronat, că ar proveni de la el însuşi. Voinţa omului este vie, fiind astfel o voinţă adevărată, deoarece primeşte iubirea revărsată din ceruri şi acţionează din iubire ca şi cum ar acţiona din el însuşi, însă în cazul animalelor este exact opusul.

De aceea, cei care gândesc din perspectiva poftelor trupeşti date de voinţa lor sunt comparaţi cu animalele; ei apărând în lumea spirituală precum animalele. De asemenea, ei se comportă ca şi animalele, singura diferenţă fiind aceea că sunt în stare să se comporte diferit dacă ei doresc aceasta. Pe de altă parte, cei care îşi înfrânează poftele voinţei lor cu ajutorul înţelegerii, acţionând raţional şi înţelept, apar în lumea spirituală ca şi oameni, iar în ceruri sunt îngeri.

Într-un cuvânt, în cazul animalelor, voinţa şi înţelegerea conlucrează întotdeauna, şi pentru că voinţa prin ea însăşi e oarbă, fiind un produs al căldurii şi nu al luminii, face ca şi înţelegerea să fie oarbă. De aici rezultă că animalul nu îşi cunoaşte şi nu îşi înţelege propriile acţiuni. Totuşi el acţionează, cu toate că o face pe baza unul aflux venit din lumea spirituală, iar astfel de acţiune este instinctivă.

Se presupune că un animal înţelege şi gândeşte ce să facă; dar aceasta nu este deloc aşa: acţiunile sale sunt induse doar de iubirea naturală care provine din creaţie, cu participarea simţurilor trupului. Motivul pentru care omul gândeşte şi vorbeşte este acela că el este capabil să îşi separe înţelegerea de voinţă şi înţelegerea lui chiar poate fi elevată în lumina cerului; deoarece înţelegerea gândeşte şi gândirea vorbeşte.

Motivul pentru care animalele acţionează conform legilor înscrise în natura lor şi unele dintre ele (în mod diferit de mulţi oameni) acţionează ca şi cum ar face-o într-un mod raţional şi moral, este că înţelegerea lor se supune orbeşte dorinţelor voinţei şi astfel ele nu sunt capabile să pervertească acele dorinţe prin crearea unor judecăţi vicioase, aşa cum fac oamenii. Se observă că în afirmaţiile de mai sus, prin voinţa şi înţelegerea animalelor ne referim la anumite asemănări şi analogii cu aceste facultăţi ale omului. Doar în aparenţă analogiile primesc numele acestor facultăţi.

Viaţa unui animal poate fi comparată cu un somnambul care merge şi acţionează în virtutea voinţei sale în timp ce înţelegerea doarme sau cu un orb care merge pe străzi condus de un câine, precum şi cu un idiot care munceşte din obişnuinţă, conform unor reguli. În mod similar, un animal poate fi comparat cu o persoană lipsită de memorie şi privată astfel de înţelegere, care totuşi ştie sau învaţă cum să se îmbrace şi să mănânce mâncarea pe care o preferă, să iubească sexul, să se plimbe pe străzi de la o casă la alta şi să realizeze lucruri care îi liniştesc simţurile şi îi răsfaţă carnea, făcând toate acestea doar mânat de plăceri care îl atrag în mod inconştient, deşi el nu gândeşte şi nici nu poate vorbi.

Din aceste considerente este evident cât de mult greşesc cei care cred

că animalelor le place să raţioneze şi faptul că ele se disting de om numai prin înfăţişarea lor exterioară şi prin incapacitatea lor de a exprima prin vorbe lucrurile raţionale pe care le ascund în interiorul lor.

Din aceste idei eronate mulţi chiar concluzionează că dacă omul trăieşte după moarte, şi un animal va trăi de asemenea şi invers, dacă animalul nu trăieşte după moarte, nici omul nu o va face.

XIV. EXISTĂ TREI NIVELURI ÎN LUMEA SPIRITUALĂ ŞI TREI NIVELURI ÎN LUMEA FIZICĂ, ÎN FUNCŢIE DE CARE SE PRODUC TOATE AFLUXURILE.

16. Prin investigarea cauzelor şi a efectelor, s-a descoperit că există două niveluri: unul în care lucrurile sunt anterioare şi posterioare şi altul în care ele sunt mai mari sau mai mici. Nivelurile care deosebesc lucrurile anterioare de cele posterioare se numesc NIVELURI DE ALTITUDINE sau NIVELURI DISCRETE; iar nivelurile prin care deosebim lucrurile ca

Fiind mai mari sau mai mici se numesc NIVELURI DE LATITUDINE sau NIVELURI CONTINUE.

Niveluri de altitudine sau discrete sunt precum generarea şi formarea unui lucru dintr-altul, cum ar fi de exemplu un nerv alcătuit din fibrele sale sau orice fibră din filamentele sale; sau o bucată de lemn, piatră sau metal alcătuite din părţile lor şi orice alt întreg alcătuit din părţile sale. Însă nivelurile de latitudine sau continue sunt precum creşterea sau descreşterea aceluiaşi nivel de altitudine, respectând anumiţi parametri, cum sunt: lăţimea, lungimea, înălţimea şi adâncimea; precum volumele mai mici sau mai mari ale apei, aerului sau eterului şi precum masele mari sau mici de lemn, piatră sau metal.

Toate lucrurile care există în ambele lumi, atât în cea fizică cât şi în cea spirituală, aparţin acestor două categorii.

Atât în lumea spirituală cât şi în cea fizică, există trei atmosfere distincte, în funcţie de gradele de altitudine. Atmosferele lumii spirituale sunt subtile, iar atmosferele lumii fizice sunt materiale. Şi dacă atmosferele îşi au originea în soarele celor două lumi, ele conţin lumină şi căldură, însemnând că există trei categorii de lumină şi trei categorii de căldură. Şi dacă lumina, în lumea spirituală, este în esenţa sa înţelepciune, iar căldura este în esenţa ei iubire, după cum s-a arătat mai sus, rezultă că există trei niveluri sau categorii ale înţelepciunii şi trei niveluri ale iubirii, deci trei niveluri ale vieţii.

De aici rezultă că există trei ceruri îngereşti: unul suprem, care mai este numit al treilea cer, locuit de îngerii de nivel suprem; unul mijlociu, care este numit al doilea cer, locuit de îngerii de nivel mijlociu şi cel mai de jos care este numit şi cel dintâi cer, locuit de îngerii de nivelul cel mai de jos. Aceste ceruri se deosebesc şi în funcţie de nivelurile înţelepciunii şi iubirii: cei care se află în cerul cel mai de jos, iubesc cunoaşterea adevărurilor şi a lucrurilor bune. Cei

care se află în cerul mijlociu iubesc înţelegerea acestora, iar cei care se află în cerul suprem iubesc înţelepciunea, ceea ce înseamnă că trăiesc conform acelor adevăruri şi lucruri bune pe care le cunosc şi le înţeleg.

Există o corespondenţă între cele trei categorii de ceruri îngereşti şi mintea umană, deoarece mintea umană este o imagine a cerului adică este cerul în forma sa restrânsă. Deci, omul poate deveni, în funcţie de cum îşi direcţionează mintea, înger al unuia dintre cele trei ceruri datorită capacităţii sale de a recepta înţelepciunea şi iubirea venite de la Domnul: un înger al cerului inferior dacă el primeşte doar iubirea cunoaşterii adevărului şi a binelui, un înger din cerul mijlociu, dacă el primeşte iubirea înţelegerii adevărului şi a binelui, un înger al cerului suprem, dacă primeşte iubirea de a fi înţelept, ceea ce înseamnă a trăi conform adevărului şi a binelui. Despre faptul că mintea umană se diferenţiază în trei categorii distincte, în funcţie de cele trei ceruri cu care intră în rezonanţă, se poate citi mai mult în lucrarea despre IUBIREA CONJUGALĂ. De aici este evident faptul că întregul aflux spiritual pe care omul îl primeşte de la Domnul coboară prin aceste trei ceruri fiind receptat de către om în conformitate cu nivelul de înţelepciune şi iubire în care el se află.

O cunoaştere a acestor niveluri este de cea mai mare valoare, deoarece dacă oamenii nu le cunosc, rămân ancoraţi în cel mai de jos nivel în care există simţurile corpului lor şi din ignoranţa lor, care este un întuneric dens al înţelegerii, nu pot fi ridicaţi în lumina spirituală, care este deasupra lor. Astfel, naturalismul îi ia în stăpânire în mod spontan de îndată ce încearcă să se intereseze şi să studieze despre suflet, mintea umană şi raţiune sau dacă îşi extind şi mai mult interesul către lucrurile cereşti şi viaţa de după moarte. Astfel ei devin asemenea persoanelor care stau în pieţe cu telescoape în mâini privind cerul şi strigând în gura mare profeţii prosteşti; sau precum persoanele care flecăresc judecând despre fiecare obiect pe care îl văd şi despre tot ceea ce aud, fără ca însă remarcile lor să fie mai mult decât logice sau raţionale. Astfel ei sunt precum măcelarii care se cred anatomişti talentaţi deoarece au cercetat viscerele unui viţel şi a unei oi, doar pe dinafară dar nu şi pe dinăuntru.

XV. ÎN PRIMUL NIVEL SE AFLĂ LIMITELE, ÎN CEL DE-AL DOILEA CAUZELE, IAR ÎN CEL DE-AL TREILEA SE AFLĂ EFECTELE.

17. Cine nu a observat că sfârşitul nu este cauza, ci el produce cauza şi faptul că această cauză nu este efectul ci ea produce efectul, în consecinţă, acestea sunt trei lucruri distincte care urmează una după cealaltă în ordine? În cazul omului, sfârşitul este iubirea voinţei sale; ceea ce omul iubeşte aceasta îşi propune şi intenţionează să realizeze. Cauză să este motivul înţelegerii sale, efectele sunt acţiunile trupului. Astfel, există trei lucruri în om care urmează unul după celălalt în ordine, în acelaşi mod în care nivelurile de

altitudine urmează unul după celălalt. Când acestea trei sunt stabilite, sfârşitul este în interiorul cauzei şi cu ajutorul cauzei sfârşitul se află în efect: astfel, acestea coexistă în efect. Ţinând cont de acestea, se spune în Cuvânt că toţi trebuie să fim judecaţi în funcţie de acţiunile noastre, deoarece sfârşitul său iubirea voinţei noastre şi cauză sau motivul înţelegerii noastre sunt simultan prezente în efecte, care sunt acţiunile trupului nostru: astfel, calitatea completă a omului este conţinută în ele.

Pentru aceia care nu cunosc aceste lucruri, nedistingând astfel scopul raţiunii, nu pot să evite finalizarea ideilor, gândurilor lor, nici măcar la nivelul atomilor lui Epicur, monadelor lui Leibnitz, sau substanţelor simple ale lui Wolff. De aceea, ei îşi blochează înţelegerea, astfel încât nici măcar nu pot gândi raţional despre afluxul spiritual, deoarece nu concep ideea de progres. Dacă această substanţă simplă este divizată ea cade în neant. Astfel, înţelegerea rămâne în lumina sa primordială (lumen), care provine din simţurile trupului şi nu mai avansează deloc. În consecinţă, cei ignoranţi ştiu doar că aspectul spiritual este un aspect natural mai subtil, că animalele au raţiune la fel ca şi oamenii şi că sufletul este precum o pală de vânt, aşa cum este respiraţia care iese din pieptul unei persoane atunci când aceasta moare. Şi mai au numeroase idei care nu vorbesc despre lumină, ci despre întunericul adânc.

Aşa cum toate lucrurile din lumea spirituală precum şi cele din lumea fizică se formează conform acestor trei categorii, după cum s-a arătat în capitolul precedent, este evident faptul că, inteligenţa constă în a le cunoaşte şi a le deosebi în mod corect, observând ordinea în care ele apar. De asemenea, cu ajutorul acestor categorii, putem cunoaşte calitatea fiecărui om atunci când se cunoaşte iubirea sa; deoarece, aşa cum s-a observat mai sus, sfârşitul care aparţine voinţei, cauza care aparţine înţelegerii şi efectele, care aparţin trupului, provin din iubirea sa (a omului) aşa cum copacul creşte din seminţele sale, sau aşa cum fructul creşte în copac.

Există trei feluri de iubire: iubirea cerească, iubirea lumească şi iubirea faţă de propria persoană; iubirea cerească este spirituală, iubirea lumească este materială, iar iubirea faţă de propria persoană este trupească. Când iubirea este spirituală, toate lucrurile care provin din ea, precum formele din esenţa lor, au o calitate spirituală. În consecinţă, dacă iubirea principală este iubirea lumească, sau iubirea de bunăstare, deci materială, toate lucrurile care provin

Din ea, sunt precum lucrurile care se trag din originea lor primară, dobândesc o calitate materială. La fel, dacă iubirea principală este iubirea faţă de propria persoană, deci trupească, considerându-se că fiind deasupra celorlalte, toate lucrurile care rezultă din această iubire dobândesc o calitate trupească, deoarece omul care preţuieşte acest tip de iubire se respectă doar

pe sine şi astfel gândurile sale sunt îndreptate doar către corp. De aceea, aşa cum s-a remarcat, cel care manifestă iubire faţă de toţi, iubire care este cea mai puternică, şi în acelaşi timp este familiarizat cu evoluţia de la efect la cauză şi de la cauză la efect, cunoaşte omul în întregime. În acest mod, îngerii cerului îi cunosc pe toţi cei cu care ei vorbesc. Ei percep iubirea acestor oameni din sunetul vocii lor, din expresia feţei lor ei văd imaginea lor, iar din gesturile corpului lor, caracterul.

ÎNCHEIERE

19. După ce au fost scrise aceste pagini, m-am rugat la Domnul ca să mi se permită să vorbesc cu câţiva discipoli ai lui ARISTOTEL şi, în acelaşi timp, cu câţiva discipoli ai lui DESCARTES şi cu câţiva discipoli ai lui LEIBNITZ, pentru a afla opiniile lor privind interacţiunea dintre trup şi suflet. După ce mi-am terminat ruga, au venit nouă oameni - trei discipoli ai lui Aristotel, trei ai lui Descartes şi trei ai lui Leibnitz - şi m-au înconjurat, admiratorii lui Aristotel fiind în partea stângă, cei ai lui Descartes în partea dreaptă, iar ai lui Leibnitz în spatele meu. La o distantă considerabilă, şi de asemenea la distantă între ei, am văzut trei persoane care aveau pe cap câte o cunună de lauri, pe care i-am recunoscut, printr-o percepţie ce se revărsa în mine, ca fiind cei trei mari conducători sau maeştrii înşişi, în spatele lui Leib-nitz stătea o persoană care îi ţinea poalele veşmântului şi care mi s-a spus că era Wolff. Acei nouă oameni când s-au întâlnit, s-au salutat mai întâi unul pe celălalt adresându-şi cuvinte curtenitoare şi au început să vorbească.

Dar, dintr-o dată, de jos se ridică un spirit ce ţinea o torţă în mâna dreaptă, pe care a fluturat-o în faţa lor. Aceasta a fost cauza pentru care ei au devenit inamici, privindu-se ameninţător unul pe celălalt, deoarece au prins gustul altercaţiei şi al disputei. Apoi discipolii lui Aristotel, care erau de asemenea învăţaţi, au început să vorbească, spunând: „Cine nu vede că lucrurile pătrund prin intermediul simţurilor în suflet, precum omul care intră pe uşă într-o cameră, şi faptul că sufletul gândeşte în concordanţă cu acest aflux? Când un iubit vede o virgină frumoasă sau pe mireasă lui, oare nu îi lucesc ochii şi îşi umple sufletul cu iubirea pentru ea? Când un sărac vede saci de bani, nu se avântă oare înspre ei cu toate simţurile şi îi transmite sufletului această ardoare, făcându-l să-şi dorească să îi posede? Când un om mândru aude că este lăudat de altul oare nu-şi ciuleşte urechile pentru a-şi umple astfel sufletul de aceste laude?

Nu sunt oare simţurile trupului curţile exterioare, care sunt singura intrare către suflet? Din aceste considerente şi altele nenumărate de aceeaşi natură, cine poate concluziona altfel decât că afluxul vine de la natură sau că acesta este fizic?".

În timp ce ei ne vorbeau, discipolii lui Descartes îşi ţineau degetele pe frunţi; iar acum, retrăgându-le, vorbiră: „Voi vorbiţi despre aparenţe. Nu ştiţi că iubirea omului faţă de o virgină sau o mireasă nu provine de la ochii săi, ci

de la sufletul său; şi de asemenea, că râvna omului pentru sacii de bani nu provine de la simţurile trupului său, ci de la sufletul său; şi de asemenea că urechea omului care devorează laudele linguşitorilor se supune aceluiaşi principiu? Oare nu percepţia este cea care produce senzaţia? Iar percepţia este a sufletului şi nu a organelor de acţiune ale trupului. Spune dacă poţi, ce determină limba şi buzele să vorbească, dacă nu gândirea; şi ce determină mâinile să lucreze, dacă nu voinţa? Gândul şi voinţa sunt instrumentele sufletului, iar nu ale trupului. Astfel, ce determină ochiul să vadă, urechile să audă şi celelalte organe să simtă, dacă nu sufletul? Din aceste considerente şi altele nenumărate de aceeaşi natură, fiecare om, a cărui înţelepciune se ridică deasupra lucrurilor

Supuse simţurilor trupeşti, concluzionează că nu există aflux al trupului înspre suflet, ci al sufletului înspre trup; aflux pe care îl numim Ocazional, şi de asemenea Aflux Spiritual."

Când acestea au fost spuse, cei trei oameni care au stat în spatele fostelor grupe de câte trei şi care erau discipolii lui Leibnitz, au început să vorbească, spunând: „Noi am auzit argumentele spuse de ambele părţi şi le-am comparat, considerând că, în multe aspecte, cele din urmă sunt mai solide decât cele dintâi, şi în multe altele că cele dintâi sunt mai solide decât cele din urmă. De aceea, dacă doriţi vom aplana disputa".

Fiind întrebaţi „Cum?", ei au răspuns: „Nu există aflux al sufletului în trup, nici al trupului în suflet, ci ele operează împreună, instantaneu şi de comun acord. Această acţiune a fost denumită Armonie Prestabilită."

Apoi a apărut din nou spiritul care ţinea torţa. Acum, torţa era în mâna lui stângă şi o flutură în spatele capetelor lor. În timp ce toate ideile lor au devenit confuze şi ei ţipau deodată: „Nici sufletul şi nici trupul nostru nu ştiu de partea cărei ipoteze să fim. Aşadar, haideţi să rezolvăm această dispută prin tragere la sorţi şi ne vom supune ideii care va ieşi prima în urma acestei trageri la sorţi." Astfel, ei au luat trei foi de hârtie şi au scris pe una dintre ele

AFLUX FIZIC, pe alta AFLUX SPIRITUAL, iar pe cea de-a treia ARMONIE PRESTABILITĂ. Le-au pus apoi într-o pălărie. Apoi l-au desemnat pe unul dintre ei să aleagă unul din bilete, acesta extrăgând biletul pe care scria AFLUX SPIRITUAL. Văzând şi citind aceasta, toţi au rostit, unii răspicat şi clar, alţii ezitând - „Să ne supunem cu toţii acesteia, deoarece aceasta a ieşit prima".

Dar apoi, brusc a apărut un înger care a spus „Să nu vă imaginaţi că hârtia în favoarea afluxului spiritual a ieşit prima din întâmplare, deoarece aceasta a fost PROVIDENŢA. Deoarece minţile voastre sunt confuze, voi nu vedeţi adevărul; dar adevărul pur vi s-a arătat prin mâna celui care a extras biletul, pentru ca astfel voi să acceptaţi rezultatul extragerii."